

*Aradığım Her Şey
Var Sende*

Sheila O'Flanagan

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Birinci Bölüm

Konum: Barbados

Hava: Açık ve kuru. Rüzgâr: Güneydoğudan dört kuvvetinde esiyor.

Sıcaklık: 26°. Barometrik basınç: 1014.9mb

“Rıhtım yanındaki alanda bir kalipso grubu var.” Mia geminin küpeştesinden sarkarak aşağıdaki loş ışığa baktıktan sonra tekrar doğrulup kız kardeşine döndü. “Sanırım bize serenat yapıyorlar.” Mia kızılımsı kahverengi saçlarını neşeyle dans eden ışıltılı yeşil gözlerinin önünden itti. “Daha önce kimse bana serenat yapmamıştı.”

“Bana da,” diye itiraf etti Britt. Bakışlarını önce müzik grubuna, sonra güvertelere ve manzarada belirmeye başlayan sarı ve beyaz ışıklara çevirdi. “Sanırım serenat yapmak bu günlerde biraz eski moda kaçıyor.”

“Ama bir erkeğin bunu gerçekten yapması harika olmaz mıydı?” dedi Mia. “Ay ışığında elinde tek bir gülle pencerenin altında durup sonsuz aşkını anlatan şarkılar söylemesi... Çok romantik olurdu, sence de öyle değil mi?”

“Gecenin bir yarısı penceremin dibinde şarkı söyleyen kim olursa olsun kendini anında polis nezaretinde bulur,” dedi Britt kendinden emin bir şekilde. “Güzellik uykumun

kareokeden bile kovulan biri tarafından bozulmasını istemiyorum. Hem böyle bir şey yapsa, muhtemelen hırsız arkadaşı evin arka tarafına dolaşıp televizyonu yürütürken dikkatimi dağıtmak için olur.”

“Britt McDonagh!” dedi Mia şaşkınlıkla. “Nasıl böyle dersin? Hem de sen!”

“Hem de ben mi?” dedi Britt soğuk bir şekilde. “Söz konusu romantik işler olduğunda, bu gemide neyin berbat olduğunu söyleyebilecek en yetkili kişi benim. Biri ‘Nessun Dorma’ ya da ‘Three Times a Lady’ şarkısını çift yataklı odamın balkonunun altında söylemeye kalkarsa, birincilik için mücadele ediyor demektir.” Birden ürperdi. “İçimde bu yolculuğun berbat anlarla dolu olacağına dair kötü bir his var ve bu gemiye gelmeyi aklımdan geçirmiş olmanın bile gerçekten bir hata olduğunu düşünmeye başladım.”

Mia’nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Böyle söyleme. Bu hayatımızın yolculuğu olacak. Öyle olduğunu biliyorsun.”

“İnan bana, kesinlikle öyle değil,” diye karşılık verdi Britt kendinden emin bir şekilde. “Sana şu kadarını söyleyebilirim ki, hayatımın yolculuğunu seçiyor olsaydım, iki haftanın en güzel kısmını yüzen bir aşk sarayında geçirmek aklımın ucundan geçmezdi.”

“Aaa, hadi ama,” dedi Mia. “Her şeyi harika işte. Sen de biliyorsun bunu. Ayrıca çok eğleneceğimizin de bal gibi farkındasın. Nasıl eğlenmeyelim ki?”

Britt hiçbir şey söylemeyip küpeşteden uzaklaşarak rahat sezlonglardan birine oturdu. Mia gerginlikle ona bakıyordu. Britt’in yine yolculuk hakkında şüpheye düşmesinin hiç iyi olmayacağını düşündü. Kız kardeşinin bu meseleyi çoktan kapattığını sanmıştı. Mia, Britt’in önlerindeki yolculuk konusunda pek heyecanlı olmadığını biliyordu, ama kız karde-

şinin her şeyin yolunda gideceğine kendini ikna etmiş olmasını umuyordu.

Mia lüks yolcu gemisi *Afrodit*'in romantizmle dolu Âşıklar Yolculuğu'na katılmanın ikisinin de hayatlarının yolculuğu olmayacağını kabul etmeye hazırdı –yanlarında uygun erkek arkadaşları olsa ve böylece sevgi dolu deneyimin bir parçası olabilseler bile– ama dünyanın en lüks yolcu gemilerinden birinde tropikal adalara seyahat ederek iki hafta geçirmek çok da kötü olmasa gerekti.

Ve Britt sayesinde, gemi mutfağında yemek hazırlayıp portatif tuvaletleri bol suyla yıkamak yerine –en azından Mia'nın düşüncesine göre– şımartılmış yolcular olarak kendilerine özel bir balkonu olan müthiş bir süitte kalıyorlardı. O nedenle, Britt'in şu an sinir krizi geçirmesi hiç iyi olmazdı ve böyle bir şeyin yaşanmasını engellemek Mia'nın göreviydi. Tek sorun, Mia'nın bunu başarabileceğinden emin olmasıydı.

Afrodit'e ilk bindiklerinde (yolcularına daha samimi bir açık deniz yolculuğu tecrübesi yaşatmayı hedefledikleri için diğer yolcu gemilerinden daha ufak olsa da, Mia'nın gözünde yine de büyüktü), Mia broşürlerde neden bu yolculuğun 'hayatınızın tatili' olarak tanıtıldığını anlamıştı. Ama Britt kalp biçimli yüzünde aniden beliren sert bir ifadeyle ona bakıp ikisinin de tatil yapmak için bu gemide olmadıklarını hatırlatmıştı, çalışmak amacıyla buradaydılar ve Mia bunu unutmuyacaktı.

Nasil unutabilirim ki, diye düşündü Mia yüzüne düşen saçları tekrar iterken. Britt ona bunu yeterince sık hatırlatıyordu. Yine de Britt her ne kadar buna iş demek istese de, herhalde iki hafta boyunca adalarda dolaşmak –Britt gibi bu sürenin yarısını seminerler verip konuşmalar yaparak ya da Mia gibi mükemmeliyetçi kız kardeşiniz için her şeyin yo-

lunda gittiğinden emin olarak geçirecek olsanız bile– en ıslak şubat olarak kayıtlara geçen Dublin’de geçirmekten milyonlarca kez daha iyiydi. Ve Mia kasvetli Dublin’de olmak yerine kuru ama pek sıcak olmayan İspanya’da çalışıyor olsa da, Britt onu aradığında, Karayiplerden (Alejo’yla ilk tanıştığı) Guatemala’ya uğrayarak Pasifik’e yolculuk etmek, kendine doğru şeyi yapıp yapmadığını kaç kez sormuş olursa olsun, geri çeviremeyeceği kadar güzel bir fırsattı. Mia aşağıdaki güvertede rıhtım tarafındaki açık renkli gömlekler ve beyaz sortlar giymiş olan kalipso grubuna odaklanıp Alejo’yu aklından çıkardı. Guatemala’yı tekrar ziyaret etmek istiyordu, çünkü dört sene önce orada harika birkaç ay geçirmişti ve ülkeyle insanlarını seviyordu. Bunun aptalca geçmişine -ya da Alejo’ya- nostaljik bir yolculuk olmasını istemiyordu. Elbette, geçmişi unutamazdı, ama belki bu fırsatı, geçmişi anlamaya çalışarak değerlendirebilirdi. Guatemala’yı ziyaret ederek hayatının o sayfasını kapatacağına emindi. Belli belirsizce içini çekti. Neye ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen kendine karşı acımasızca dürüst olduğu için, hayatının o sayfasını kapatmak istediğinden emin değildi.

Bavulların üst üste yüklendiği motorlu bir fayton, rıhtımda hızla ilerleyip geminin yanında bavulların bir rampayla ambara alındığı kısmında durdu. İki gemi çalışmanı arabanın yanında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. İşlerle ilgilendikleri sırada Mia onları izledi ve o pırıl pırıl beyaz üniformalarının onlar hakkında çok şey söylediğini düşünmeden edemedi. *Subay ve Centilmen*’in melodisini ıslıkla çalmaya başladı. Film ilk yayınlandığı sırada küçük bir çocuktu ama annesinin en sevdiği filmlerden biri olduğu için ve Paula’yla birlikte filmi birçok kez izledikleri için Mia’nın da en sevdiği film haline gelmişti. Mia, beyaz üniformanın Richard Gere’e yakıştığı kadar kimseye yakışmayacağı konusunda annesine

katılıyordu. Ancak şimdi yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Son yolcuları güverte iskelesine yönlendiren genç subay o kadar mesafeden bile iri yarı görünüyordu. Mia gemi çalışanlarının Âşıklar Yolculuğu havasına girmeye izinleri olup olmadığını düşündü. Serenat yaptırabileceği bir kalipso grubu olmasa bile, üniformalı bir erkeğin onunla flört etmesi düşüncesi hoştu.

Mia bir an için gözlerini kapatıp subayın ayaklarını yerden kestiğini hayal etti. Sonra tekrar gözlerini açıp kendi kendine bu kadar aptal olmamasını söyledi. Önündeki iki hafta boyunca kartlarında ne olursa olsun, Âşıklar Yolculuğu olsun ya da olmasın, romantik olmayacağı kesindi. En azından, kişisel olarak değil. Karşısına çıkabilecek romantik fırsatlar, yapmak için geldiği iş aracılığıyla olacaktı. Ayrıca, ayaklarının yerden kesilmesine hazır da değildi. Dersini zaten en kötü şekilde almıştı.

Gemiye binmeye başlayan son yolcular, uzun bir gün olmasına ve bitkin olmalarına rağmen mutlu ve heyecanlı göründüklerinden emin olan geminin genç ve güzel fotoğrafçı kızın günbatımının pembe ve altın rengi ışığında fotoğraflarını çekmesi için güverte iskelesinin dibinde duruyorlardı. Kız fotoğraf makinesini boynundan çıkarıp meslektaşlarından oluşan gruba yürümeye başladığı sırada, bir erkek yolcu daha rıhtım yanından hızla yürüdü. Fotoğrafçı kız kısa bir süre duraksayınca adam fotoğrafının çekilmesine fırsat vermeden iskele köprüsünden hızla geçti ve kız fotoğraf makinesi elinde, arkasından şaşkınlıkla bakar bir halde bıraktı.

Britt ve Mia gemiye vardıklarında, fotoğrafçı orada olmadığı için ikisinin de gemiye binerken fotoğrafı çekilmemişti. O sabah erkenden Londra'dan ayrılan bir uçağa yetişip daha sonra Blue Lagoon Gemi Seyahati Şirketi'nin kiralık uçağıyla yolculuk etmişlerdi. Erken yola çıkmaları gemiye herkes

gelmeden ve fotoğrafçı güverte iskelesindeki yerini almadan önce binmiş olmaları anlamına geliyordu. Mia arka planda ortası kesilmiş kocaman bir kalple poz vermek zorunda kalmamalarının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Britt'i buna hiçbir şekilde ikna edemeyeceğinden emindi.

Uçuşları, deniz yolculuğu firmasının hediyesiydi ve en başta Britt'e yolculukta eşlik etmeyi planlayan ve 'ekonomi sınıfını' hiçbir şekilde kabullenmeyen uyanık menajeri Meredith'in ısrarları sonucu alınmıştı. Mia önlerindeki gemi yolculuğu için çok heyecanlı olmasına ve kendine bunun gerçek olduğunu, gerçekten burada olduğunu hatırlatıp durmasına rağmen, Meredith'in planlandığı gibi gelebilmiş olmasının herkes için daha iyi olacağını düşünmeden edemiyordu. Böylece, kendi kendine bu yolculukta Britt'in çaresiz küçük kız kardeşi olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kalmazdı.

Mia, Britt'in asistanıydı, yaptığı işin karşılığında para alan asistanı, ve bu nedenle profesyonel biriydi, her ne kadar olsa da, kız kardeşinin artık eski, sıradan Bridget McDonagh olmadığını unutmamalıydı. Britt, son altı aydır uluslararası en çok satan kitaplar listesinin zirvesinde olan ve şimdi de iki Oscar ödüllü ve bir Oscar adaylığı olan oyuncunun yer alacağı sinema filmine dönüştürülmek üzere olan üzücü aşk romanı *Kusursuz Adam*'ın yazarı Brigitte Martin'di. Sonuç olarak, Britt (Mia'nın tanıdığı romantiklikten en uzak kişi olması ve kocasından bir seneden kısa bir süre içinde boşanmış olması düşünüldüğünde oldukça inanılmazdı) aşk ve romantizmin yanı sıra ödüllü bir yazar olarak da bir tür otorite olarak görülüyordu. Aşkın doğasını ve yılın en romantik kitabının yazarı olarak kendi hayatı hakkında konuşması için sohbet programlarında ve edebi etkinliklerde yer alması isteniyordu.

Mia, Britt herhangi bir etkinliğe katılmayı her reddettiğinde ilginin biraz daha arttığına farkındaydı. Ve Britt'in sık sık hayır demesi sebebiyle, Mia bunun Meredith'i çaresizliğe sürüklediğine emindi. Sohbet programlarını seven ve son dedikodulardan haberdar olmak için hepsini ilgiyle izleyen Mia, Britt'in bu programlarda yer almayı sürekli reddetmesini anlayamıyordu. Mia, Jonathan Ross ve Ryan Tubridy'ye bayılıyordu, hatta Podge ve Rodge'un programını bile seviyordu, ama Britt hayatını birileriyle konuşmak ya da televizyonda iki tahta kuklanın onunla dalga geçmelerine izin vermek gibi bir niyeti olmadığı konusunda ısrarlıydı. Ancak, en sonunda pes edip RTÉ'deki *Late Late*'e çıkmıştı, ama bunun tek sebebi Paula'nın kızının ülkenin en uzun süredir yayında olan sohbet programına çıkmayı reddetmesiyle dehşete düşmesi ve onu yıldırana kadar durmaksızın Britt'in kafasını ütülemesiydi. Paula, Britt'i Meredith'ten daha rahatça yorumluyordu. Britt'e kesin bir tavırla Dublin'e seyahat etmek istediğini ve sırf Britt huysuzluk yaptığı için harika bir gece geçirme fırsatını kaçırmayacağını söylemişti. Paula en sonunda zafer kazanmış ve sonrasında Mia'ya Britt'in muhteşem, zeki ve son derece doğal olduğunu söyleyerek geceyi ballandıra ballandıra anlatmıştı. Mia'ya programın bir DVD'sini yollamıştı ve Mia, Paula'nın haklı olduğunu görünce çok şaşırılmıştı.

Mia'ya göre asıl şaşırtıcı olan, kız kardeşinin son on sene dir giyip durduğu siyah keten pantolon ve beyaz ipek bluz kombinasyonundan ibaret olan imajını, renkli bir elbise giyen, zarif lüleleri olan ve kahkahalar atarak seyircilerle şakalaşan hoş bir kadına dönüşerek terk etmesiydi. Mia, Britt'i bu şekilde gülüp şakalaşırken görmeyeli uzun zaman olmuştu ve kitabı yazmanın kız kardeşinin hayatında bir dönüm noktası olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Ama değildi.

Paula ona program biter bitmez, Britt'in yorgun olduğunu ve eve dönmek istediğini söyleyerek ünlülerle sohbet etmeyi reddettiğini ve eve döner dönmez makyajını çıkarıp lülelerini bozmak için saçlarını fırçaladığını söylemişti. Paula ayrıca, Britt'in her şeyi aşırı sinir bozucu bulduğunu ve bunu bir daha yapmamayı umduğunu söylediğini de eklemişti.

Mia, programa çıkmayı istememiş olmasına rağmen, başarılı olmasının tam Britt'ten beklenebilecek bir şey olduğunu düşündü. Onun yerinde olsaydı, dilinin tutulacağını ve hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Ama Britt birçok konuda sinir bozucu olabilecek kadar iyiydi, özellikle de yapmaktan hoşlanmadığı şeylerde. Bir keresinde, Britt, Mia'ya zevk aldığı şeylerde iyi olmanın kolay olduğunu söylemişti. Nefret ettiği konularda iyi olmak ise daha büyük bir mücadeleydi. (O sırada, Mia matematik ödevini yapmakla meşguldü ve durumu pek de iyi değildi. Mia, Britt'in aksine, nefret ettiği şeylerde başarılı olmakta oldukça kötüydü!)

Ancak, Britt aynı zamanda inatçıydı ve Meredith hiç hoşlanmasa da, bu konuda ne kadar iyi olursa olsun, menajeri ve reklamcısının ona sunduğu tanıtım fırsatlarının çoğunu hâlâ geri çeviriyordu. ('Hayatımı insanlara doğru adamı nasıl bulacaklarını anlatarak geçiremem,' diye sızlanıyordu Britt. 'Er ya da geç biri, hayatımda birinin olmadığını fark edecek. İşte o zaman cevaplamaya kesinlikle hazır olmadığım sorular sormaya başlayacaklar.')

Britt'in gemi yolculuğuna çıkmak için zorlandığı düşünüldüğünde, *Afrodite*'teki görevinin zaferle sonuçlanması için Mia, Meredith gibi olmayı ve kız kardeşini kızdırmak yerine ona çok başarılı biriymiş gibi davranması gerektiğini kendine hatırlattı. Bunu yapabileceğinden tam olarak emin değildi ve düşündükçe Meredith'in yüksek topuklu Louboutin ayakkabılarını doldurmayı kabul etmenin çok kötü bir fikir olduğu hissine kapılıyordu.

Britt'i hayatın sürekli başarılarından biri olarak görmeye alışık olsa da, Mia hayatının büyük bir bölümünü onu kötü- lüğe teşvik etmek yerine haddini bildirmek için elinden ge- leni yaparak geçirmişti. Küçükken Britt'in yatağına örümcek koyan, başını belaya sokmak için okul kitaplarını saklayan ve sinirlenip söylendiğini duymak için en sevdiği parfümünden geriye kalanı çalan Mia'ydı. Okulda hep en yüksek notları almasının ve öğretmenlerin en sevdiği öğrencisi olmasının getirdiği kayıtsız memnuniyeti sarsmak için Britt'i her fırsat- ta kışkırtmaya alıştı.

Çok daha küçükken, Mia evlatlık edinildiğine son dere- ce emindi, çünkü Britt kadar başarılı biriyle nasıl kan bağı olabileceğini anlamıyordu. (Özellikle de, Britt'in sarı saçlı, mavi gözlü, dolgun dudaklı ve beklenenden daha başarılı biri olduğu düşünülduğünde.) İlk denemelerinde böylesine mükemmel bir kız çocuğu elde eden insanların, ona gelince şaşılacak şekilde berbat bir sonuç elde etmiş olmaları imkansız görünüyordu. Paula ve Gerry'nin, annesi onu terk ettik- ten sonra evlat edinmiş olmaları çok daha mantıklı geliyordu Mia'ya. Gençlik yıllarında, Mia aslında devrim sırasında aile- si muhtaç bırakılan ve çocuklarının daha iyi hayatları olma- sı için onlardan vazgeçen (hafif kilolu) bir Rus prensesinin kızı olduğuna karar vermişti. Kendi doğum sertifikasını kanıt olarak görmesi ve gerçekten Paula ve Gerry'nin öz çocuğu olduğunu kabul etmesi uzun zaman almıştı. (Mia, balık et- lilik genini Britt yerine ona verdikleri için ailesini hiçbir za- man affetmemişti.)

Mia, Britt'in, kız kardeşinin onun soğukkanlılığını, zekâ- sını ve her pazar Paula'nın çikolatalı şekerlemeli kekinin ikinci dilimine hayır diyebilmesini kıskandığının farkında bile olmadığını biliyordu. Britt son derece odaklıydı ve yap- mayı seçtiği her şeyde başarılı olmak için acımasız bir karar-

lığa sahipti. Aynı zamanda şaşırtıcı derecede disiplinliydi ve Mia bunun bütün yazarların sahip olması gereken bir şey olduğunu biliyordu, o nedenle, Britt'in onu tanıyan herkesin gözünde beklenmedik bir şekilde olsa da, aniden yılın kitabını yazmış olması çok da şaşırtıcı değildi.

Doğrusu, Britt'in meşhur disiplini sadece Ralph'le evlendiğinde bozulmuştu. Mia sık sık söz konusu Ralph olduğunda daha disiplinli, başka şeyler olduğunda daha az disiplinli olmasının kız kardeşi için çok daha iyi olacağını düşünse de, bu düşüncesini kendine saklıyordu. Çünkü Ralph'in ardından, Britt tamamen değişmiş, mantıklı gerekçeleri olan sıcak bir insandan sık sık öfkeyle parlayan soğuk birine dönüşmüştü. İşte bu yüzden Mia, Britt'in romanının romantik bir şaheser olarak takdir edilmesine şaşırılmıştı. Mia'nın düşüncesine göre, Ralph, Britt'in romantik genlerini öldürmüştü. Mia, *Kusursuz Adam*'a rağmen, o zamandan beri Britt'te romantizmin en ufak izine rastlamamıştı.

Britt onu arayıp *Afrodite*'teki yolculuğunda ona katılmasını teklif ettiğinde Mia öylesine şaşırıldı ki, ne yapacağını bilemedi.

Britt durup dururken onu arayıp teklifini sunduğunda, "Gelmemi istediğinden emin misin?" diye şüpheli bir şekilde sordu Mia. "Gelmek istemediğimden değil," diye telaşla ekledi, "ama bu tür bir işte editörlerinden birinin benden daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Kamaramı paylaşmak zorundayım," dedi Britt. "Tanımadığım biriyle birlikte kalamam. Meredith olsaydı, sorun olmazdı, artık ona alıştım, ona katlanabilirdim."

Britt paylaşmak konusunda iyi değildi. Kendine ait bir alanı olmasından hoşlanırdı. Gençliklerinde, geceyi arkadaşlarının evlerinde geçirmek için davet edildiklerinde ya da Pa-

ula arkadaşlarının onlarla kalmalarını isteyip istemediklerini sorduğunda, Britt tek başına uyumayı sevdiği için her zaman reddederdi.

Mia kız kardeşinin yolculuğun içyüzünü anlatmasını dinlerken, *yanında olmasını istediğine göre zor durumda olmalı*, diye içinden geçirdi. Britt çok düzenli, Mia ise dağınıktı ve Mia bunun Britt'i nasıl deli ettiğini biliyordu.

“Gelecek misin, yoksa gelmeyecek misin?” Britt'in sesi telaşlı ama buyurgandı.

Mia her ne kadar insanların kalanının nasıl yaşadığını görme isteği ve endişelenmesi gereken üç yaşında bir kızı olduğu gerçeği arasında gidip gelse de “Kulağa harika geliyor ve sorduğun için teşekkürler, ama Allegra'dan ayırlamam,” dedi. Ne de olsa, normal şartlar altında lüks bir gemiyle seyahat etme şansını edinmesi mümkün değildi. Sonuçta, Britt kendine bakabilirdi. Allegra bakamazdı.

“Sadece iki haftalığına,” dedi Britt. “Bir şey olmaz. Elbette, sana ödeme de yapacağım. Annem belediye meclisindeki işini kaybettiğini söyledi.”

Mia dışlarını sıkıp annesinin bu kadar geveze olmamasını diletti.

“Mevsim sebebiyle,” dedi Mia. “Sierra Bonita gelişen bir yer ve meclis çalışanları için çok sayıda İngilizce dersi düzenliyor. Ben iyi bir öğretmenim ve birkaç hafta içinde beni işe geri alacaklarını söylediler.”

“Harika,” dedi Britt. “Bu arada bana yardım edersin ve ben de sana yardım ederim.”

“Ben...”

“Lütfen. Sana ihtiyacım var.”

Britt'in yardım istemesi nadir rastlanan bir şeydi ve Mia, yıllardır kız kardeşinin sesinin bu kadar gergin çıktığını duymamıştı. Yamaçtaki evin önündeki çinili verandada bebeğiyle

oynayan düğme burunlu, gonca dudakları, koyu saçlı, ufak tefek kızına bakıp telefonu sıktı.

“Gerçekten gelemem,” dedi pişmanlıkla. “Allie’yi bu kadar uzun süre bırakamam, üstelik onu emanet edeceğim biri yok.”

“Aptal olma,” diye karşılık verdi Britt. “James ve Sarah’ya ne oldu? Geçen sene seni ziyaret etmemişler miydi? Allegra onları tanıyor. Ayrıca, Barney ve Luke’la çok eğlenebilir. Hepsi neredeyse aynı yaşta.” Mia onu düzeltmedi. Barney sekiz ve Luke altı yaşındaydı ve bu büyük bir yaş farkıydı. Ama Britt çocuklar hakkında hiçbir şey bilmezdi; gençliklerinde onların yolunda oturan harçlık kazanmak için bebek bakıcılığı yapmayan tek kız oydu.

“Onu İrlanda’ya geri getirmek zorundayım,” dedi Mia şüpheli bir şekilde. “Ve birbirlerini görelî bir yıl, oldu, onları hatırlamayabilir ve kendini terk edilmiş hissedebilir.”

“Terk edilmiş hissetmeyecek,” dedi Britt. “Başka çocuklarla vakit geçirmesinin onun için iyi olacağını düşünmüyor musun?”

“Öteki çocuklarla yeterince anlaşıyor.” Mia Allegra’nın hayatında eksik bir şeyler olduğunu ima etmesine biraz sinirlenmişti.

“James’e sorsana,” dedi Britt. “Sarah’yla ona bakmaktan mutluluk duyacaklarına eminim.”

Mia bundan o kadar emin değildi, ama yanılıyordu. Mia, Britt’in isteğinden bahsetmek için daha sonra James’i aradığında, “Beni çoktan aradı,” dedi erkek kardeşi. “Çok şanslısın! Harika bir koruma olacağımdan emin olmama rağmen, benden onunla herhangi bir yere gitmemi hiç istemedi.”

Mia “Tabii, tabii,” dedi şakayla karışık. James’in belanın yaklaştığını anlar anlamaz kaçan uysal bir dev olduğu ailede çok iyi bilinen bir gerçektir. “Muhtemelen onu senden daha iyi korurum.”

“Demek o yüzden senden onunla gitmeni istedi!”

“Şaşırdım,” diye itiraf etti Mia. “Uzun zamandır hiç konuşmamıştık.”

“O uzun zamandır kimseyle konuşmadı,” dedi James. “Son zamanlarda nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Yıllardır olduğu gibi.”

“Bu onun suçu değil.” James, Britt’i savunuyordu. “Konuşmaya izniniz olmayan evlilik onu çok yıprattı.”

“Tanrı aşkına, bu yıllar önceydi!” diye bağırdı Mia. “Şimdiye kadar atlatmış olmalı.”

“Atlatamadığı kısmın hangisi olduğunu bilmiyorum. Boşanmış olması mı yoksa Ralph’le evlenmiş olmasının başlı başına bir hata olması mı?”

Mia buna güldü. “Hata yapmaktan nefret eder.”

“Ve bu onun şimdiye kadar yaptığı en büyük hatasıydı.”

“Okuldayken birkaç umutsuz ilişki yaşamış olsaydı, onun için daha iyi olurdu. Ama nasıl olduğunu biliyorsun. En başından beri kusursuz olanı bekliyor.”

“Bu kesinlikle izlenebilecek en yanlış yol,” dedi James. “Erkekler hakkında bu kadar umutsuzken bu kitabı yazmayı nasıl başardı? Ralph’ten sonra herhangi biriyle çıktı mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Aşk hayatı hakkında bana hiçbir şey anlatmıyor. Kitaba gelince, on senedir kimseyle birlikte olmamış birinin yazdığı bir aşk hikayesini okur muydun?”

James gülüp “Ben macera romanları okurum,” dedi. “Yani, hayır. Yine de, okuyucuları onunla tanıştığında ve Britt hepsinin kafalarını kopardığında ne düşüneceklerini merak etmeden duramıyorum.”

“Sanırım bu yüzden yolculuk sırasında yanında birinin olmasını istiyor,” dedi Mia. “Anlaşılan, menajeri onun yumuşak ve sevimli rolünü oynamaktan ne zaman sıkıldığını anlıyor ve bunalıp gerçek yüzü ortaya çıkmadan önce onu

kaçırıyor. Yani Britt her şeyin hazır olduğundan emin olmanın yanı sıra bu görevi de üstlenmeliyim.”

“Eğlenceli olabilir. Tanrı aşkına, Karayiplerde bir gemi yolculuğuna çıkıyorsun!”

“Harika olacağına eminim,” dedi Mia. “En azından, diğer yolcular için! Ama ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yandan, gemi yolculuğuna çıkmayı çok istiyorum. Öte yandan yolculuk Britt’le olacak ve tanıdığım Britt’i bu sözde romantik yazarla bağdaştıramıyorum. Diğer yandan, bana ödeme yapacak. Bir de... James, Allegra’dan ayrılamam. Onu çok özlerim ve benden sonsuza dek nefret eder.”

“Elbette, senden sonsuza dek nefret etmeyecek. Aptal olma, Mia. Onu özleyeceğini biliyorum, ama o kadar da uzun bir süre uzak kalmayacaksın ki. Ayrıca, Sarah, Allegra’nın bizimle kalmasından çok hoşlanır. Sanırım testosteron yüklü ortamımız bazen onun için çok fazla oluyor.”

“Henüz kararımı vermedim,” dedi Mia. “Aptal menajeri neden o aptal attan düştü ki! Kadın o lanet olası hayvanın sırtında kalsaydı, Britt bu yolculuğa ben olmadan güle oynaya çıkabilirdi.”

“Belki de, birlikte olmanız ikiniz için de iyi olur,” dedi James ciddiyetle. “Bilirsin işte, kız kıza.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Britt’i severim, ama çok zor biri ve birlikte kız kıza takılmamıza imkan yok. Her neyse...”

“Her neyse ne?”

“Bana kendimi hep yetersiz hissettiriyor,” diye itiraf etti Mia. “Demek istediğim, daha önce de ismi gazetelerdeydi ve ıslıl ıslıl bir kariyeri vardı ve şimdi yine şaşaalı bir kariyeri var ve televizyona çıkıyor; bunu istediğimden değil, ama bana ‘aklına koyarsan, sen de başarılı olabilirsin,’ nutku atacağını biliyorum. Bunu her zaman yapıyor!”

James güldü. “Ailemizde onun gibi biri olması hepimizi zorluyor. Ama Britt aslında çok iyi biri.”

Mia “İyiliğimi istediğini biliyorum. Ama bazen çok basıkıcı olabiliyor,” diye sızlandı. “Ve bu gibi anlarda, içimden kocasının onu birkaç ay içinde terk ettiğini ve yaptığı her şeyde o kadar da başarılı olmadığını haykırmak geliyor. Kimse Britt’in eski evliliğiyle ilgili konuşmak istemiyor tabii. Bundan bahsedemeyiz, kesinlikle hayır! O bizi istediği gibi eleştirebilir, ama kimse onun büyük boşanmasından bahsedemez.”

“Böyle düşünüyorsan, belki de gitmemelisin,” dedi James o zaman. “Birbirinizi öldürürsünüz.”

“Biliyorum... Bekle bir dakika!” Mia verandaya fırlayıp Allegra’nın neredeyse tabağından yere düşürmek üzere olduğu boş terracota çanağı yakaladı ve “Çok cesursun,” dedi kızına. “Gerçekten cesursun. Sana ona dokunmamamı söylemiştim.”

Allegra koyu kahverengi gözlerini isyankar bir şekilde ona diktikten sonra sinirini belirtircesine annesine arkasını dönerek basamaklara oturmuştu.

Mia gözlerinin dolduğunu fark edince dehşete kapıldı.

“Tatile ihtiyacım yok.” Güçlkle yutkunduktan sonra konuşmaya başladı. “Ve ben oldukça iyiyim.”

“Her zaman her şeyi tek başına üstlenmek zorunda değilsin,” dedi James nazıkçe. “Sadece iki hafta. Sana uzun bir süre gibi geldiğinin farkındayım, ama çok çabuk geçecek. Ve senin için Allegra’ya bakarız. Seni özlemesine izin vermeyiz.”

“Elbette, beni özleyecek!”

“Bizimle rahat edecek,” diye söz verdi James, “gerçekten.” Mia beyaza boyalı duvara yaslanıp ufuktaki ince mavi çizgi Akdeniz’e doğru uzanan yemyeşil vadiye baktı. Muhteşem iklimi ve harika insanlarıyla dünyanın en güzel yerlerden birinde yaşıyordu. Ama bazen kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ve bazen de çok yalnız.

“Gel ve gitmeden önce birkaç gün bizimle kal,” diye bir teklifte bulundu James. “Böylece Allegra’ya bize alışması için zaman tanımış olursun.”

“Bunu düşüneneğim,” dedi Mia. “Bunu ciddi ciddi düşüneneğim.”

En sonunda, gitmeye karar verdi.

Allegra’yla birlikte Dublin’e vardığında, gerçekten çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Sarah onları havaalanında karşılayıp sarılmış ve onları görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Mia harika bir ailesi olduğunu bir kere daha görünce, daha sık görüşmeleri gerektiğini düşündü.

Allegra geçen yıl İspanya’yı ziyaret ettiklerinde iki kuze-niyle tanışmış olsa da, Mia aralarında bir çekingence olacağından endişeleniyordu. Ancak Allegra, çocukların oynadıkları oyunlara hiç çekinmeden katıldı ve birkaç dakika sonra Mia’yla konuştuğu gibi İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dille onlarla sohbet etmeye başladı.

“Artık çok iyi konuşabiliyor,” dedi Mia. “Her iki dilde de. İngilizce’yi çok iyi anlıyor, özellikle de, ‘hayır,’ ‘bırak onu,’ ya da, ‘ne yaptığını sanıyorsun?’ gibi şeyleri.”

Sarah güldü ve “Çok sevimli,” dedi Mia’ya. “Onu evimizde misafir etmek için sabırsızlanıyoruz.”

“Daha önce benden ayrı kalmadı. Huysuzluk edebilir.”

“O kadar video kaydettin,” dedi Sarah. “Üstelik onu her gün arayabilirsin. Endişelenme. Allegra iyi olacak.”

Mia birkaç gün sonra tanıtım turunda olan Britt’le buluşmak için Londra’ya giderken, *evet*, diye içinden geçirdi. *Allegra iyi olabilir ama ben ne yapacağım?* Yanına yeterince ıslak mendil, Tığ-Tag bebeği ya da kızının en sevdiği elma suyundan alıp almadığını düşünmeden havaalanında yürümek huzurlu olsa da, bir yanı eksikmiş gibi hissediyordu. Asansörün tuşuna basarken, içini yalnızlık hissi kapladı, bu his öylesine

yoğundu ki, neredeyse işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu. Güçlkle yutkunup beklenmedik bir şekilde hücum eden gözyaşlarını dökmek için gözlerini kırıştırdı. Bir anlığına bile olsa çocuğundan ayrı kalamayan aptal, aşırı sahipleniçi bir anneye dönüşmek istemiyordu. Çocuklarla biraz vakit geçirmek Allie için iyi olacaktı. Kendini ikna etmek için bu cümleyi yüksek sesle tekrarladı. Ama bu sadece tekrar suçluluk duymasını sağladı.

Britt'le Londra'dayken kaldığı Paddington'daki lüks butik otelde buluşacaktı. Tanıtımlardan nefret etmesine rağmen, Britt, Meredith'in ısrarlarına dayanamayıp *Kusursuz Adam* bu yıl üçüncü kez bir ödüle aday gösterildiği için kitabı satın alan herkese kendinden bir şeyler vermek gibi bir zorunluluğu olduğunu kabul etmişti. Ayrıca, Meredith, röportaj vermekten nefret etmesine rağmen, Britt'e bu konuda iyi olduğunu söylemişti. Britt ona karşı çıkmak için ağzını açsa da, en sonunda kafasını salladı. Mia tren istasyonundaki bir televizyon programı dergisinin kapağında kız kardeşinin fotoğrafını ve hemen altında hayatınızın adamını elde etmek için beş ipucu vereceği iddiasını görünce irkildi. Her şey kulağa şaşırtıcı derecede ihtişamlı ve Allegra'nın peşinden koştuğu ya da evde aileleriyle birlikte olmayı tercih eden, yorgun belediye meclisi memurlarına İngilizce öğretmek için çaba harcadığı hayatından çok uzak geliyordu. Bunun bir parçası olacağını bilmek endişe verici olsa da heyecanlıydı.

Heathrow Express'e binerek Londra'ya varan Mia bavulu son derece ağır olduğu için otelin istasyondan fazla uzak olmamasına sevindi. Yanına çok fazla şey almamaya çalışmıştı, ama akli geceleri akşam yemeği için süslenmek gibi düşüncelerle dolunca, ne giymesi gerekeceğine dair büyük bir paniğe kapılmıştı. Sonuç olarak, sahip olduğu her şeyi bavuluna doldurmuştu. Ağırlık nedeniyle yüklü miktarda fazla bagaj

ücreti ödemek zorunda kalmıştı ve bunu bir iş gideri olarak gösterirse Britt'in ne diyeceğini merak ediyordu.

Kız kardeşinin kaldığı otel arada sırada rastlanan posta kutusu kırmızısı bitkiler dışında siyah mermer zemini, bembeyaz duvarları ve minimalist siyah deri mobilyalarıyla fazlasıyla moderndi. Yatak odaları da minimalist tarzda siyah ve beyaz döşenmişti. Britt hayran kalsa da, Mia nefret etti. Mia geniş bir duş bölmesi, sıcak tutan büyük havluları ve alttan ısıtmalı, kocaman siyah ve beyaz mermer zeminli banyoyu ne kadar sevse de, rahat kanepeleri ve renkli minderleri tercih ederdi.

Kapıyı açtığına Mia'nın ona sarılmaması için ellerini omuzlarına koyup yanağına hafif bir öpücük konduran Britt, "Hep burada kalırım," dedi. "Çok rahat."

"Ama pek sıcak bir havası yok," diyen Mia dolapların nerede olduğunu merak ederken duvardaki beyaz panelin ardındaki gömme dolabı fark etti.

"Benim hoşuma gidiyor."

"Evet, senin tarzın," dedi Mia ve Britt'e baktı. "Eski tarzın. Her zamanki gibi görünüyorsun. Tamamen değiştiğini sanıyordum. Brigitte gibi görünmeni bekliyordum."

Britt gülünce, Mia birden kendini daha iyi hissetti. Ortaya çıkmasına izin verdiğinde, Britt'in daima beklenmedik bir şekilde şeytani olan gülümsemesi, soğuk ve sakın dış görünüşünün derinliklerine gömülü hınzırlığa işaret ediyordu. Ne yazık ki, son birkaç senedir nadiren ortaya çıkmasına izin veriyordu.

"Ben iki farklı insanım," dedi, Britt. "Kitap tanıtımına çıktığımda, Brigitte Martin'im. Ama geri kalan zamanımda, tanıdığın ve sevdiğin kız kardeşinim." Alaycı bir şekilde Mia'ya baktı. "Yoksa Brigitte'i mi tercih edersin?"

Mia ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi kız kardeşine bak-

tı. Şu an, her zamanki Britt'ti, uzun boylu ve bacaklıydı, platin sarısı saçlarını gevşek bir şekilde arkasında toplamıştı. Üzerinde taşlanmış bir kot pantolon ve eflatun rengi V yakalı bir kazak vardı. Boynunda yatak odasının ışıkları altında parlayan ufak bir elması olan beyaz altından küçük bir kolye ucu sallanıyordu. Boyunun diğer insanlardan daha uzun olmasından nefret ettiği için her zamanki gibi düz tabanlı ayakkabılar giymişti.

Late Late'teki halinden tamamen farklı bir görünümündü. Mia onu en son internette izlediği bir İngiliz televizyonunun röportajında görmüştü. Canlı göz makyajı, uzun kirpikleri ve pembe ışıltılı dudak parlaticısıyla Britt o zaman çok daha abartılıydı. Bluzu ipek, eteği uzun ve tiril tirildi, pembe ayakkabıları topukluymdu. (Hatta apartman topukları yüksek ve altın rengiydi. Mia, Britt programa çıktığında sunucunun ayağa kalkmadığını fark etmişti.)

Britt röportaj sırasında sık sık gülümsemiş ve hatta sunucuyla flört etmişti, o noktada, Mia son derece şaşırılmıştı, çünkü Britt'in hayatında herhangi biriyle, Ralph'le bile flört ettiğini hiç görmemişti. İnternette indirdiği röportajı iki kez izlemişti ve ancak ikinci izleyişinde Britt'in gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını ve sunucu omzuna dokunduğunda, kız kardeşinin hafifçe geri çekildiğini fark etti.

“Brigitte'in gerçekten sen olduğundan emin değilim,” dedi en sonunda Mia. “Ama bu otelin ona uygun olduğu kesin.”

“Süslü minderleri ve perdeleri tercih ettiğini biliyorum,” diye ona takıldı Britt. “Ama bu tarz benim gerçekten hoşuma gidiyor. O yüzden beni buraya yerleştirdiler. Çiçekleri ve fırfırlı dekorasyonu tercih ettiğimi söyleseydim, bunu da yerine getirirlerdi.”

Mia şaşkınlıkla ona baktı. “İstedğin her şeyi yerine mi getiriyorlar?”

“Şimdilik öyle,” dedi Britt umursamazca. “Bu yıl para getiren yazarları benim. Bir seneye kalmadan muhtemelen yeni ve daha heyecan verici birini bulurlar ve ben dünün haberi olurum, ama şimdilik *Kusursuz Adam* sayesinde bir servet ediniyorlar, özellikle de sinema filmi anlaşması ve kazanılan ödüllerden sonra.”

“Bazı *adamların* işe yarar olmasına sevindim,” dedi Mia.

“Genel olarak, onlara çok para kazandırdım,” dedi Britt ve Mia güldü. Britt aslında *Kusursuz Adam* yayınlanmadan önce, kamuoyunca takip edilen boşanma davalarında uzman olan çok başarılı bir avukattı. Genellikle hep kadınları temsil eder ve onlara sağlam nafakalar kazandırır. Mia, Britt’in hukuk kariyerinin onun için çok önemli olduğunu biliyordu. Ama çirkin boşanma davalarıyla uğraşmak yerine gerçek aşk hakkında yazmanın daha eğlenceli olabileceğini düşünüyordu.

Mia bavulunu açarken, “Uçuşumuz sabah on birde,” dedi Britt. “Yani bavulunu boşaltmana gerek yok.”

“Sadece geceliğimi ve birkaç şeyi çıkaracağım,” dedi Mia. “Ve...” Ona doğru bir kitap salladı, “*Kusursuz Adam*’ın kopyasını.”

Üzerinde havaalanı fiyat etiketi olan yeni bir kopyaydı. Britt kaşlarını çatı.

“Yayınlanır yayınlanmaz herkese birer kopyasını gönderdim,” dedi Britt. “Sana da gönderdim.”

Mia özür dilercesine ona baktı. “Elime geçti. Ama kitaplarla aramın nasıl olduğunu biliyorsun. Hiçbir zaman kitap okumaya düşkün olmadım. Gönderdiğin kitabı okumaya başlamadan... Yanlışlıkla yüzme havuzuna düşürdüm. Üzgünüm.”

“Hiç okumadığını mı söylüyorsun?” Britt gözlerini kocaman açtı.

“İspanyolcasını okudum,” dedi Mia. “Ama İngilizcesini

okumak istiyorum. İspanyolca'yı konuşabildiğimi biliyorum, ama okumakta o kadar iyi değilim. Sanırım tam olarak anlamadım.”

“Hoşlanmadığımı mı söylüyorsun?”

“Mesele bu değil,” dedi Mia telaşla. “Ama her kelimesini anlamadım.”

“Anlıyorum,” dedi Britt. “Sorun değil.”

Yine de Mia kız kardeşinin aniden gerilen sesinden bunun kesinlikle bir sorun olduğunu anlamıştı.

Mia, *Kusursuz Adam*'ı Barbados uçuşunda okudu. Britt'in ona gönderdiği kopyanın başına geleni tam olarak anlatmamıştı. Kitabın komşularının yüzme havuzuna düşmesi hiç de kaza sonucu olmamıştı. Kitabın eline geçtiği gün çok yorgundu, endişe verici bir öksürüğe yakalanan Allegra doğru düzgün uyumadığı için o da bütün gece uyumamıştı. Ve sonra, o sabah kızını doktora götürürken antika üçüncü el jipinin tekeri patlamıştı ve kliniğe vardığında yorgun ve solgun görünüyordu. Sevindirici olan tek şey Allegra'nın her geçen dakika iyileşmesiydi ve nihayet eve geri döndüklerinde yine aklını kaçırmış gibi oradan oraya koşmaya başlamış, Mia'nın en sevdiği vazosunu kırmış, kendisini 'daha iyi hissetmek için' annesinin tek düzgün rujunu kullanmış ve genel olarak Mia'yı deliye döndürmüştü. Postacı kitabı getirdiğinde ve Mia ön kapağında 'Uluslar arası En Çok Satan' damgasını ve arka kapağında Britt'in muhteşem, kaygısız yüzünün gülümsediğini görünce, kendini iyice kaybedip kitabı balkondan dışarı fırlatmış ve havada geniş bir kavis çizdikten sonra Carmen Colange'ın yamacın aşağısındaki havuzuna düşmesini izlemişti. Carmen evi yılın büyük bir bölümü boyunca kiraya vermişti ve Mia evde turistlerin kaldığını biliyordu. O yüzden ıslanan imzalı kopyayı geri almaya gitmemiş ve

sonuç olarak birkaç hafta sonra Sierra Bonita'daki ufak bir kitapçıdan kitabın İspanyolca versiyonunu satın almıştı. Doğal olarak, bunu o sırada Britt'e söylememiş, gönderdiği güzel kitap için ona bir teşekkür mesajı yollamıştı. Ve İspanyolca versiyonunu okumaya başladığında bile, kendini kitaba tam olarak verememişti; hikayenin özünü anlamak için sayfaları atlayarak geçmişti.

Ama şimdi, birinci sınıfın rahat koltuklarında dinlenirken, kitabı atladığına inanamıyordu. Sayfaları çevirirken arada sırada kız kardeşine bakıyordu, ama uçak içi filmlere kendini kaptıran Britt bakışlarına karşılık vermiyordu. Mia inişe yirmi dakika nihayet kitabı bitirdiğinde boğazını temizleyip içini çekti. Britt ona baktı.

“Bu kez anlayabildin mi?”

“Ah, evet.” Mia tekrar boğazını temizledi. “Sanırım... İspanyolcasını okurken, Allegra ve başka şeyler dikkatimi dağıtmış olmalı... Tam anlamıyla hakkını verememişim. Ama çok güzel, Britt, gerçekten öyle. İçten, harika ve...”

“Abartmana gerek yok,” dedi Britt ilgisizce. “Senin de söylediğin gibi, kitaplarla aran pek iyi değil.”

“Biliyorum, ama...”

“O nedenle, bana rol yapmak zorunda değilsin.”

“Rol yapmıyorum!” diye bağırdı Mia. “Bu harika. Sadece... Senden böyle bir şey hiç beklemezdim.”

“Öyle mi?” Britt merakla ona baktı. “Nedenmiş?”

“Çünkü... Çünkü bu muhteşem!” diye haykırdı. “Çok ama çok romantik. Ve keyif verici. Sana çok ters.”

Britt suratını buruşturdu. “Bu bir hayal ürünü.”

“Evet, ama...”

“Ve romantik olmaması gerekiyor.”

“Ne anlatıyor olması gerekiyor peki?”

“Sadece bir adamı,” dedi Britt.

“Gelmiş geçmiş en muhteşem adamı.” Mia’nın ses tonu oldukça içtendi.

“Bu yüzden hayal ürünü.”

“Böyle söyleme,” dedi Mia. “Yumuşak yanını keşfettiğini kabul et.”

“Keşfedebileceğim hiçbir şey yok içimde,” dedi Britt.

“Dünyadaki en romantik kız olmadığını biliyordum,” dedi Mia. “Ama yıllar içinde kalbinin tamamen katılaşmadığını görmek güzel.”

“Kalbim her zaman olduğu gibi,” dedi Britt. “Ve romantizm hakkındaki düşüncelerim hiç değişmedi.”

Mia ona baktı. Britt’in yüzü gerilmişti. Mia şimdilik gerçek aşk konusunu kapatmanın zamanı geldiğini anladı.

Mia, Londra’daki minimalist otelden dokuz bin kilometre ötede, Barbados rıhtımında tekrar kız kardeşine döndü. Balkondaki tik ağacı şezlonglardan birine uzanan Britt’in indigo mavisi gözleri uzaklara dalmıştı.

Mia hayatlarının nasıl bu kadar zıt bir şekilde geliştiğini merak etti. Nasıl oluyordu da, kız kardeşi şaşkıncu derecede başarılıken, onun hayatındaki tek başarısı Allegra’ydı? Üstelik, birçok kişi için bekar bir anne olmak başarılı bir şey sayılmazdı. Hayatı boyunca başarısızlıkları yüzünden telaşlanıp durmuşken, kız kardeşi başarıları konusunda nasıl bu kadar sakin ve soğuk olabiliyordu? Ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yokken, bu gezide Britt’le nasıl gerektiği gibi ilgilenenecekti?

Mia bir anda saatine bakarak “Neden yola çıkma partisine gitmiyoruz?” diye önerdi. “Havuzun hemen yanında. Bedava şampanya da var.”

“Burada olma amacımız partilere katılmak ya da bedava içki içmek değil,” dedi Britt kesin bir tavırla. “Çalışmak için buradayız.”

“Bridget Marie McDonagh!” Mia kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. “Her zaman işkolik olduğumu biliyordum, ama bu gece ne tür bir iş yapmayı umuyorsun? Uzun bir gün oldu ve biraz ara vermeyi hak ediyorsun. Ayrıca, ilk konuşman ertesi gün. İş ahlakından biraz yoksun olabilirim ama, denize açılma partisine giderek vaktimizi boşa harcayacağımızı sanmıyorum. Yolculardan bazılarıyla tanışabilirsin.”

Britt dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Yolcularla tanışmak istemiyorum.”

“Burada olma sebebin bu,” dedi Mia. “Onlarla tanışmak, onlara karşı iyi davranmak ve aşk hakkında konuşmak için buradasın.”

“Ah, lütfen!”

“Biriyle her tanıştığında kaba ve çirkin davranacağını mı söylüyorsun?” diye sordu Mia.

“Elbette, hayır. Ama tenezzül etmemeyi tercih ederim.”

Mia dik dik ona baktı. “İmajını desteklemek için buradayım,” dedi. “Sürekli insanlardan kaçınamazsın.”

“Biliyorum, ama...”

“Zaten seni tanımazlar,” dedi Mia. “Fotoğraflarındaki haline hiç benzemiyorsun.”

Mia, Brigitte’in lüle saçları ve abartılı makyajı tamamen farklı biri gibi görüldüğü tanıtım fotoğraflarını ‘kamouflajlı’ olarak tanımlıyordu.

Britt sabırsızlıkla omuzlarını silkti. “Tanınmaktan endişelenmiyorum. Brigitte’ken tamamen farklı biriyim. Yine de, Brigitte olarak buradayım, o nedenle Brigitte olmadığımında kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“Tanrı aşkına!” dedi Mia bıkkınlıkla. “Sakın saçların kusursuz olmadıkça kamarandan dışarı çıkmayacağını söyleme, yoksa tokadı yersin. Bu saçmalık. Gemide dolaşmak için kendini başka birine dönüştürmek zorunda değilsin. Sen Dolly Parton değilsin.”

“Mantıklı ol,” diye karşılık verdi Britt.

“Sadece kendin ol. Kimse neye benzediğini önemsemez,” dedi Mia.

“İnsanlar kitap yüzünden benim belirli bir tarzda olmamı bekliyorlar,” dedi Britt sabırla. “Benim içten, sempatik ve romantik olduğumu sanıyorlar, ama öyle biri değilim. Olmadığımı biliyorsun. Benim huysuz bir inek olduğumu fark ederlerse, büyük hayal kırıklığına uğrarlar. Senin buradaki görevin ise bunu fark etmelerine engel olmak.”

Mia düşünceli bir şekilde ona baktı. “Konuşkan değilsin,” dedi en sonunda. “Ama istediğin zaman sıcak ve sempatik olabiliyorsun; her zaman huysuz bir inek değilsin.”

Britt tek kaşını kaldırarak ona baktı. “James’in ve senin eskiden bana böyle söylediğinizi sanıyordum.”

“Bu yıllar önceydi.” Mia’nın yüzü kızardı. “Hukuk sınavlarına çalışmaktan bizimle konuşmadığın günlerde.”

“Okula giderken de bana böyle derdiniz,” diye ona hatırlattı Britt.

“Pekâlâ, pekâlâ. Ama ciddi değildim.”

“Sorun değil,” dedi Britt. “Değişken ve huysuz olduğumun farkındayım. Ama yolcuların arasındayken böyle olmak istemiyorum.”

“İddia ettiğin kadar kötü biri değilsin,” dedi Mia. “Değişken zırhının altında şefkatli bir insan olduğumu biliyorum.” Merakla Britt’e baktı. “Söyle bakalım, son günlerde kiminle ilgileniyorsun?”

“Müvekkillerimle,” diye yanıtladı Britt.

Mia sertçe soludu ve “Bilerek zor biriymiş gibi davranıyorsun,” dedi.

“Pek sayılmaz.” Britt omuzlarını silkti. “Bekar bir kadınıym. Boşanma avukatıyım. Yalnız yaşıyorum. Kedim bile yok! Sıcak ve sempatik olmak zorunda değilim.”

Mia bir süre Britt'i denize atma isteğiyle mücadele ettikten sonra "Öyleyse, kendimi ispat etme izin ver," dedi. "Biri seninle konuşmaya çalışırsa ve nazik davranamazsan, uzun süren uçuştan sonra kendini kötü hissettiğini söyleyirim."

Britt hafifçe gülümsedi. "Sanırım fena bir bahane sayılmaz."

"Gel öyleyse, partiye gidiyoruz ve çok eğleneceğiz, üstelik kimse seni tanımayacak çünkü tatile çıkmanın heyecanını yaşıyorlar ve muhtemelen onlar da uçuştan sonra kendilerini kötü hissediyorlardır."

"Sanırım haklısın," diye kabullendi Britt.

"Bunun sana göre olmadığını kabul ediyorum," dedi Mia. "Ama tam bana göre. Ve benimle vakit geçireceğine göre, uyum sağlamalısın. İyi vakit geçireceksin ve kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

Britt daha fazla itiraz edemedi, Mia onu kamaradan aceleyle dışarı çıkardı.